

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3520/2021. (XII. 13.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.890/2019/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozással a Kúria Pfv.I.20.890/2019/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását, továbbá annak – a Zalaegerszegi Törvényszék 3.Pf.20.959/2018/3. számú ítéletére és a Zalaegerszegi Járásbíróság 8.P.21.062/2017/5. számú ítéletére kiterjedő hatállyal történő – megsemmisítését kérte.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás és az általuk hozott döntések alapján az alábbiak szerint foglalható össze.
- [3] Az indítványozó házastársi vagyonközösségét 1991-ben meghozott, utóbb jogerőssé vált ítéletével a Zala Megyei Bíróság megszüntette azzal, hogy az indítványozó 552 ezer forint megváltási összeget köteles fizetni volt férje tulajdoni hányadának megszerzése ellenében. A felek között korábban folyamatban volt házassági bontóperben a bíróság tartásdíj fizetési kötelezettséget állapított meg az indítványozó volt házastársa terhére, akinek azonban nagy összegű tartásdíj tartozása keletkezett az indítványozóval szemben. A tartozás rendezéséről a felek úgy állapodtak meg, hogy a házastársi vagyonközösséget megszüntető perben az indítványozó tulajdonába adott ingatlan tulajdoni hányadának ellenértékéeként megállapított megváltási összegbe azt beszámítják. Az indítványozó 2009-ben az 1991-ben megszerzett tulajdoni hányada javára történő bejegyzéséhez a volt férj bejegyzési engedélyének pótlását kérte a bíróságtól, mivel állítása szerint az értékkülönbötet a volt férjet terhelő gyermektartásdíj tartozás beszámításával kiegyenlítette, ezért a volt férj a bejegyzéshez szükséges hozzájárulást jogával visszaélve tagadta meg.
- [4] A bíróság jogerős ítéletében az indítványozó keresetét elutasította, megállapítva, hogy az indítványozó tartozása meghaladta a volt férjével szemben fennálló követelését, ezért a beszámítással az értékkülönbötet kiegyenlítése nem történt meg. Az így fennmaradt közös tulajdon megszüntetése iránt 2009-ben most már a volt férj kezdeményezett peres eljárást az indítványozóval szemben, melynek eredményeként a 2012-ben meghozott, utóbb jogerőre emelkedett ítéletében a bíróság az indítványozó tulajdoni hányadát a volt férj tulajdonába adta több mint 2 millió forint megváltási ár ellenében. Ezt követően, még 2012-ben az indítványozó volt férje elhalálozott, a felek között a tartásdíj-hátralék valamint a tulajdoni hányadot terhelő tartozás elszámolása nem történt meg, továbbá az értékkiegyenlítés rendezése is elmaradt. Az indítványozó a hagyatéki eljárásban 1 millió 100 ezer forint vételárhátralék és mintegy 300 ezer forint gyermektartásdíj-hátralék erejéig hagyatéki hitelező igényt jelentett be, amelyet az örökösök – az indítványozó és a volt férj közös gyermekei – elismertek. Az indítványozó ugyanakkor tulajdoni igényt is bejelentett a korábbi perekkel érintett ingatlan volt férje tulajdonát képező hányadára, ezt az igényét azonban az egyik örökös (a későbbi per alperese) nem ismerte el, míg a másik igen.
- [5] Ilyen előzményeket követően kérte az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó eljárás kezdeteként a bíróságtól keresetében az indítványozó a tulajdonjoga bejegyzéséhez szükséges alperesei nyilatkozat ítélettel történő pótlását, amelyben előadta, hogy az örökhagyóval szemben fennálló, az örökösök által is elismert összegű vételár és gyermektartásdíj követelését beszámítva a vitatott tulajdoni hányad megváltási árába, tartozását kiegyenlítette ezért – megítélése szerint – az alperes a bejegyzési engedély kiadására köteles. Az elsőfokú bíróság a kereset elutasító döntése indokolásában rámutatott, hogy a perbeli ingatlan közös tulajdonának megszüntetésére a későbbi, 2009-ben hozott ítélet az irányadó, azaz az örökhagyó örökösei jogosultak az indítványozó tulajdoni hányadának a megváltására. Kitért a bíróság ítéletében arra is, hogy a korábbi, 2009-ben jognyilatko-

zat pótlása iránt indított perben született ítélet tekintetében *res iudicata* nem áll fenn, mert abban a perben az indítványozó egy 2004-ben kelt nyilatkozatra alapította beszámítási igényét, míg a jelen eljárásban egy 2015-ben kelt okiratra hivatkozott, továbbá a közös tulajdon megszüntetésére irányuló újabb perre tekintettel a tényállás azonossága sem állapítható meg.

- [6] A másodfokú bíróság helybenhagyó ítéletében az elsőfokú bíróság helyes indokaira való utalás mellett hangsúlyozta, hogy az indítványozó jelen eljárásban kifejezetten az 1991-ben jogerőssé vált ítéletre, azaz az első, közös tulajdon megszüntetési perben hozott döntésre alapította keresetét, a második, 2009-ben indult ugyanilyen tárgyú ügyben született bírói döntés alapján azonban keresetének nincsen jogalapja. A másodfokú bíróság ítéletének indokolása rámutatott arra is, hogy hagyatéki eljárásban létrejött egyezség a közös tulajdon megszüntetésére nem vonatkozott, így jelen per alperese abban nem ismerte el az indítványozó tulajdoni igényét, továbbá kitért még arra is, hogy a felek „félretehették volna” a közös tulajdon megszüntetése kérdésében utóbb született ítéletet, visszatérve ezzel az 1991-ben jogerőre emelkedett bírói döntéshez, ilyen megállapodást azonban az indítványozó jelen peres eljárásban nem mutatott be.
- [7] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján az ügyben eljáró Kúria a jogerős ítéletet a hatályában fenntartotta. A Kúria döntése indokainak jobb megértéséhez szükségesnek látta előzetesen ismertetni a közös tulajdon megszüntetési perekben érvényesülő anyagi jogerőhatás sajátos érvényesülését. Amint azt az ügyben korábban eljáró bíróságok is helyesen kifejtették, ez a hatás a közös tulajdon adott körülmények közötti, adott módon való megszüntetéséhez kapcsolódik, amiből az következik, hogy ha a közös tulajdon a jogerős ítélet meghozatala után is fennmarad és az ítélethozatal alapjául szolgáló körülmények megváltoznak, bármelyik fél újbóli keresettel élhet a megszüntetés iránt. Ez a sajátos jogi helyzet – folytatta elemzését a Kúria – abból adódik, hogy a tulajdonos közös tulajdon megszüntetés iránti igénye közvetlenül a dologhoz kötődő alanyi jog, az abszolút szerkezetű tulajdonjog ugyanis a mindenki mást terhelő tartózkodási kötelezettség mellett „kötelemfakasztó tényállások folyamatosan működő forrása”. Amennyiben egy újabb megszüntetés iránti per megindítására kerül sor – mivel egy korábbi bírói döntés ellenére a közös tulajdon mégis fennmaradt – a közös tulajdon megszüntetése az utóbb indított per alapjául szolgáló megváltozott körülményekre és az ezekre tekintettel meghozott jogerős ítéletre koncentrálódik, a felek tehát a korábbi ítéletre csak közös megegyezéssel „térhetnek vissza”, mivel az a tulajdonjogból fakadó másik kötelem.
- [8] A fentiek előre bocsátását követően állapította meg a Kúria most már a jelen peres eljárásra vonatkoztatva, hogy „[a]rra nincsen lehetőség, hogy a tulajdonos egyoldalúan, a későbbi per befejezése után a korábbi ítélet alapján őt terhelő megváltási árba beszámítással teljesítettnek tekintse a korábbi ítéletet: a megváltozott körülmények alapján indított újabb per és az újabb ítéleti döntés akkor is kizárja a korábbi ítélet alkalmazását, ha annak végrehajthatósága még nem évült el és nem is bizonyosodott be annak eredménytelensége; nem úgy, mint a perbeli esetben, ahol már a korábbi ítélet végrehajtására sem volt mód.” A Kúria rögzítette azt is, hogy az indítványozó által hivatkozott beszámítás egyoldalú jognyilatkozat, azonban kötelmet nem hoz létre a felek között, hanem éppen egy kötelemből fakadó kötelezettség teljesítésének egyik módját jelenti. A kúriai ítélet indokolása szerint a jelen peres ügyben figyelembe veendő tényállás alapján a felek közötti kötelmet a bíróság ítélete hozta létre a korábbi perben a megváltási ár fizetésének, a későbbi eljárásban a tulajdoni hányad tulajdonba adásának kötelezettségét hárítva az indítványozóra. Ebben a helyzetben – a Kúria nézete szerint – az indítványozónak beszámítás útján való teljesítésre csak újabb kötelem létesítése esetén lett volna lehetősége, amit adott esetben a felek szerződése jelenthetett volna, de ennek létrejöttére a peres felek egyike sem hivatkozott.
- [9] A Kúria a fentiekben kifejtettek alapján levont következtetéseit az alábbiak szerint összegezte ítéletének indokolásában: „A korábbi ítélethez való egyoldalú visszatérésre tehát nincsen lehetőség, és különösen nem követhető olyan eljárás, amelynek során a tulajdonos – pillanatnyi érdekeitől vezérelve – hol a korábbi, hol a későbbi ítélettel elrendelt megszüntetési módot képviseli, mint tette felperes, aki a hagyatéki eljárásban a későbbi ítélet alapján részére járó megváltási ár követelését érvényesítette, a jelen perben pedig – a keresetlevélből kitűnően – a korábbi ítélethez egyoldalúan visszatérve, az annak alapján őt terhelő megváltási árral szemben élt beszámítással. A felperes a beszámítani kívánt követelést (az őt a későbbi ítélet alapján megillető megváltási árat) a korábbi ítélet alapján fennálló kötelezettségével állította szembe, azaz valójában saját követelése kiegyenlítése útján kívánt tulajdonjoghoz jutni.” A Kúria ítélete végezetül az indítványozónak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt két, eljárási jogot érintő (a fellebbezési ellenkérelem kézbesítésnek elmulasztása, illetve a jogerős ítéletet hozó tanács tagjaival szembeni elfogultsági kifogás) észrevételeire reagál.
- [10] Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlásra való felhívásának eleget téve, kiegészített és átdolgozott beadványában az indítványozó elsőként az ügyében

első-, majd másodfokon eljáró bíróságok döntéshozatalával kapcsolatos kifogásait ismertette. Ebben a körben sérelmezte, hogy az eljárás kezdetén a bíró nem tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről, a perben meglátása szerint közokirati bizonyítékait nem tartalmuk szerint és nem teljes bizonyító erővel vették figyelembe a bíróságok, továbbá megítélése szerint ügyében érdemi tárgyalás nem is volt, a második tárgyalási napon a bíró berekesztette a tárgyalást. Álláspontja szerint „a bíróság” nem tette lehetővé számára, hogy bizonyíthassa a keresetében előadottakat, ezért kizárólag alperes álláspontja „érvényesülhetett”. Az indítványozó a Kúria ítéletével kapcsolatosan azt sérelmezte, hogy annak, – az ügy mikénti megítélése szempontjából szerinte súlyponti – kérdésnek az eldöntését, – hogy „a kölcsönös adósság elszámolása céljából a közjegyző előtt kötött egyezséget nem törvényes szerződésként veszi figyelembe, és a beszámítást az én egyoldalú nyilatkozatomként aposztrofálja” – nem támasztja alá megfelelő indokokkal, a Kúria továbbá a tényekkel ellentétes megállapítást is tett a követelések kölcsönös beszámítására vonatkozóan. Az indítványozó állítása szerint a kúriai ítélet nem jelölte meg azt a jogszabály-helyet, amire a Kúria a döntését alapozta, így „a bírói döntés önkényessége valószínűsíthető”, ugyanakkor véleménye szerint ez a döntés „örökké eszköztelenné tesz a tulajdoni igényem érvényesítése terén”. Az indítványozó beadványában több, az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való, ezen belül is különösen az indokolt döntéshez való – jog sérelmére alapított ügy elbírálásának eredményeként meghozott döntését ismertette és elemezte anélkül, hogy a felhozott korábbi, a testület által hozott döntések és saját ügye és állított sérelme között bármilyen konkrét kapcsolatra vagy összefüggésre rámutatott vagy utalt volna.

- [11] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [12] Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésben meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta. A jogorvoslattal már nem támadható kúriai ítélet az eljárást lezáró döntésnek minősül, így az alkotmányjogi panasszal támadható. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperes volt – fennáll.
- [13] A kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek eleget tesz, tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, ami megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás kezdeményezésének indokait (a Kúria és az alsóbb fokú bíróságok eljárása és döntései alapvető joga sérelmét okozták); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó döntéseket; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdése]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétesek az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezésével; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse azokat meg.
- [14] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [15] Elsőként az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán is emlékeztet arra, hogy a testületnek részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát és védelmi körét illetően. A jelen ügyben benyújtott alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [16] Az Alkotmánybíróság felidézi továbbá azt is, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” [3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]]. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]]. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. Az Alkotmánybíróság jelen ügy elbírálása során is irányadónak tekinti azt a korábbi döntésében lefektetett tételt, miszerint „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás

- alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti szuperbíróóság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]} A testület egy másik határozatában azt is rögzítette, hogy [a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}.
- [17] Az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra sem, hogy az első fokon döntést hozó vagy a perorvoslati bíróság jogkörébe tartozó, szakjogi illetve a jogági dogmatika körébe sorolt törvényességi kérdésekben állást foglaljon [ld. pl. 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3098/2014. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [28]].
- [18] 3.1. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó által benyújtott alkotmányjogi panasz célja és tényleges tartalma alapján valójában a Kúria és az alsóbb fokú bíróságok jogalkalmazásának, ezen belül is elsősorban tényállás megállapításának és bizonyítékértékelésének felülbírálatát és az indítványban előadott törvényességi, szakjogi érvek alapján az ügyben döntést hozó bíróságokétól eltérő, azokkal ellentétes következtetések levonását, végső soron egy számára kedvező újabb bírói döntés meghozatalának lehetővé tételét, előkészítését és megalapozását kezdeményezi a testülettől. Az Alkotmánybíróság azonban a fentiekben ismertetett gyakorlata alapján és az erre vonatkozó hatásköre hiányában mindezeketől következetesen tartózkodik, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, az eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése, az így megállapított tényállás egybevetése az ügyben irányadó jogszabályi rendelkezésekkel, továbbá ezek alapján a döntés meghozatalához szükséges következtetések levonása, valamint a jogszabályi rendelkezések értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, amelyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához. Az Abtv. 27. §-a alapján kezdeményezett ügyekben – mint ahogyan jelen ügyben is – az Alkotmánybíróság feladata nem az adott ügy elbírálása során felmerült és a bíróságok részéről eldöntött tény-, vagy jogkérdések felülvizsgálata hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt, jelen ügy kapcsán a bíróságok eljárására vonatkozó garanciából fakadó minimumot számon kérje a jogalkalmazó bíróságoktól.
- [19] Jelen ügyben az indítványozó az alapvetően a jogági dogmatika körébe tartozó törvényességi jellegű észrevételeinek és az ügy mikénti megoldására vonatkozó saját álláspontjának előadásán túl az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének az általa támadott bírói döntések által okozott sérelmét konkrétan az ügyében hozott kúriai döntés indokolásának hiányosságaiban jelöli meg. Az indítványozó ezen vélt sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság emlékezett arra a jelen ügyben is irányadónak tekintett korábbi döntésére, amelyben kimondta hogy „következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja azt sem, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika elfogadott szabályaihoz {3207/2015. (X. 27.) AB végzés, Indokolás [12]; 3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [18]}” {3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]}.
- [20] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó által kifogásolt tartalmú és véleménye alapján hiányos indokolással ellátott kúriai döntés ebben a kifejezetten bonyolult jogi megítélésű ügyben – amelynek elbírálása során az aktuális tényállás és jogszabályi rendelkezések figyelembevételével mellett a jelen ügy tárgyát képező ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése kérdésében a jelen eljárás időpontjához képest jóval korábbi időpontokban született három jogerős ítéletben foglaltakra és a közjegyzői hagyatékátadó végzés tartalmára is tekintettel kellett lenni – az ügy elbírálásánál irányadónak tekintett szempontokról, az eljárás során felmerült bizonyítékokról és azok értékeléséről összességében és részleteiben is, a meghozott döntés érthetőségéhez és megalapozásához szükséges mértékben és mélységben számot adott. Ennek megfelelően a Kúria az alkotmányjogi panaszban támadott ítéletében ismertette az alsóbb fokú bíróságok által megállapított és a saját döntéshozatala alapjául is elfogadott történeti tényállást, a lefolytatott bizonyítási eljárásnak az alsóbb fokú bíróságok által is – a Kúria megítélése szerint – helyesen értékelt eredményét, továbbá a kellő részletezettséggel indokolta és támasztotta alá azt is, hogy meglátása szerint a megállapított tényállás és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések egybevetése, továbbá az előzményi perek és a közjegyzői eljárás figyelembevételével alapján miért kellett az indítványozó kereseti kérelmét elutasítani, az indítványozó tulajdoni igénye alátámasztásaként miért nem hivatkozhatott a közös tulajdon megszüntetése tárgyában 1991-ben jogerőre emelkedett első bírói döntésre, továbbá erre irányuló kötelmi jogi megállapodás hiányában a keresetlevél benyújtásakor miért nem rendelkezett

kereseti kérelmét megalapozó jogcímmel tulajdoni igényének megállapításához. A kúriai ítélet megjelölte továbbá azt is, hogy a felülvizsgálati kérelmet elutasító döntését milyen jogszabályi rendelkezésekre alapította.

- [21] Az Alkotmánybíróság erre vonatkozó gyakorlata szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint önmagában az, hogy az indítványozó peresztes lett, azaz a Kúria a felülvizsgálati kérelem elutasításával teljes egészében osztotta a kereseti kérelmet és fellebbezést elutasító első-, és másodfokú bíróságok döntéseiben foglaltakat, nem teszi az eljárást tisztességtelenné és emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényesé sem {ld. 3327/2014. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [22] 3.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt joga sérelmeként jelölte meg továbbá azt is, hogy nézete szerint az első-, és másodfokú bíróságok a perben nem tartottak be több, az eljárásukat szabályozó rendelkezést sem. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatosan rámutat arra, hogy az indítványozónak az általa az elsőfokú bíróságnak felrótt eljárási hibákat a fellebbviteli bíróság előtt, míg a másodfokú bíróságnak tulajdonított szabálysértéseket a felülvizsgálati kérelemben kellett volna kifogásolnia, és jogorvoslatot kérnie a törvényszéktől, illetve a Kúriától. Miután az indítványozó erre irányuló kezdeményezéssel sem fellebbezésében, sem felülvizsgálati kérelmében nem fordult az alkotmányjogi panaszában felsorolt kifogásai miatt az ennek elbírálására hatáskörrel rendelkező bírói fórumokhoz, az Alkotmánybíróságnak erre vonatkozó hatásköre hiányában már nincs lehetősége az eljárás során elsőként állást foglalni ezekben, az indítványozó által számára sérelmesnek tartott kérdésekben. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban a fentiek szerint előadottakkal kapcsolatosan rámutat továbbá arra is, hogy a Kúria az indítványozó által a felülvizsgálati kérelemben felvetett mindkét eljárási jogi tárgyú kifogását (a fellebbezési ellenkérelem kézbesítésének elmulasztása, illetve a jogerős ítélet meghozatalában résztvevő bírókkal szembeni elfogultsági kifogás) érdemben elbírálta.
- [23] Az Alkotmánybíróság tehát a fentiek alapján jelen ügyben nem talált olyan körülményt, vagy az indítványozó által az alkotmányjogi panaszában felhozott érvet vagy indokot, amely az általa felhívott alaptörvényi rendelkezéssel – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, illetve az ennek részjogosítványát képező indokolt bírói döntéshez fűződő joggal – összefüggésben felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [24] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdést, és nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azaz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumok egyikének sem, ezért az alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. november 23.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1554/2020.

